

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobkyně:, zastoupené: Mgr. Václav Strouhal, advokát se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 27.2.2015, číslo: 74/2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 27.2.2015, číslo 74/2015, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 15.236,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, do rukou Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně podanou žalobou napadla shora uvedené rozhodnutí, kterým bylo služebním funkcionářem (žalovaným) zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru (dále také jen „*služební funkcionář*“, podle kontextu užívaný obecně i pro žalovaného nebo v obecném smyslu), ze dne 13.10.2014, č. 6311/2014 (dále také jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Ve správním (služebním) řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobkyně o doplacení osobního příplatku v celkové částce xxxx,- Kč za období od 1.5.2009 do 30.11.2009, a v částce xxxxxxxx,- Kč za období od 1.12.2009 do 30.4.2014, a to v řízení podle ust. § 178 a násl. zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o služebním poměru*“).

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnila tyto žalobní body, jimiž je soud vázán. Nejprve rekapitulovala provedené správní řízení (mezi účastníky nesporné), a jako důvody nesouhlasu s rozhodnutím uvedla, že osobní příplatek, který jí byl přiznán rozhodnutím ze dne 17.2.2009, jí nebyl žádným způsobem odňat, ani nebylo rozhodnuto o změně jeho výše, proto podle jejího názoru jí náleží, od 1.12.2009 navíc s dalším osobním příplatkem, který jí byl přiznán rozhodnutím ze dne 30.11.2009. Pokud žalovaný argumentuje rozhodnutím ze dne 27.4.2009, pak toto rozhodnutí osobní příplatek žalobkyni nijak neřešilo a týkalo se jiných složek příjmu. Proto žalobkyně setrvává na stanovisku, že osobní příplatek přiznaný jí rozhodnutím ze dne 1.12.2009 ve výši 2.100,- Kč jí nebyl nijak odňat, a proto jí náleží. Na podporu svého právního názoru poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2015, čj. 6 As 171/2014-46, který obdobnou situaci řešil a z jehož odůvodnění je patrný právní názor, že osobní příplatek se váže k určité osobě, nikoliv služebnímu místu.

[3] Žalobkyně dále uplatnila další žalobní body, v nichž s odůvodněním rozhodnutí nesouhlasí – podle jejího názoru je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy odůvodnění rozhodnutí stručně vypořádává námitky žalobkyně v odvolání, aniž by uvedlo, kterými úvahami byl žalovaný veden; tuto skutečnost výslovně namítá u vypořádání namítané diskriminace, kdy ve spise nejsou žádné podklady, které by tvrzení žalobkyně o diskriminaci z důvodu pohlaví vyvracely. Dále namítla, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejím návrhem na spojení řízení, které se týká rovněž jejího služebního příjmu. Nepřezkoumatelný je podle jejího názoru i závěr ohledně vedení spisu, kdy již ve správním řízení poukazovala na skutečnost, že vedení spisu má odpovídat správnímu řádu, který se podpůrně použije. Za nesprávné rovněž považuje řešení námítky podjatosti, kdy Mgr. xxxxxx byl pověřen vedením řízení, tím na něj přešlo oprávnění vydat rozhodnutí. Tato osoba se účastnila výběrového řízení, má proto zájem na výsledku řízení, kdy se vyjadřovala proti osobě žalobkyně, proto je vyloučena ze všech úkonů v řízení, neboť lze pochybovat o její nepodjatosti. Rovněž se podle názoru žalobkyně nevypořádává rozhodnutí s námitkou ohledně nemravnosti vznesené námítky promlčení, kdy žádný ze služebních funkcionářů neprováděl v tomto směru shromažďování podkladů. Ohledně posouzení této námítky poukázala na judikaturu Nejvyššího soudu, která se touto problematikou zabývá (příkladmo sp. zn. 23 Cdo 123/2011, 29 Cdo 656/2011).

[4] Žalovaný ve vyjádření navrhoval zamítnout žalobu jako nedůvodnou, přičemž obsahově uváděl tytéž důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[5] Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali.

[6] Při ústním jednání byl na návrh žalovaného slyšen před soudem jako svědek služební funkcionář Mgr. P. M. Z jeho svědecké výpovědi soud žádná skutková zjištění, která by s právním posouzením dané věci souvisela a která by nebyla zjiitelná z předloženého správního spisu, nečerpal.

[7] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí (po stručné rekapitulaci řízení a obsahu odvolání) je mj. uvedeno, že řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobkyně ze dne 29.5.2014 podle ust. § 178 zákona o služebním poměru, řízením byl pověřen plk. Mgr. xxxxxxx, jím byl shromážděn písemný materiál, z něhož vyplývá, že žalobkyně byla dnem 1.5.2009 ustanovena na místo komisaře, rozhodnutí převzala, v něm je uveden její služební příjem, proti rozhodnutí nepodala odvolání, následně bylo vydáno rozhodnutí o přiznání

osobního příplatku od 1.12.2009 ve výši xxxxxx,- Kč, proti tomuto rozhodnutí nepodala žalobkyně odvolání. Následně dne 27.3.2013 podala podnět na přezkumné řízení. Služební funkcionář dospěl ke zjištění, že osobní příplatek byl přiznán z důvodu plnění služebních úkolů v mimořádném rozsahu i nad rámec služby, jednalo se o konkrétní důvody, které jsou uvedeny v rozhodnutí, a to z důvodu personálního obsazení příslušného pracoviště (oddělení dopravních nehod), jedná se tak o přiznání osobního příplatku za konkrétní činnost a zvládnutí konkrétního služebního místa. Nelze tak vyvozovat skutečnost, že by osobní příplatek měl být ponechán příslušníkovi i na jiném služebním místě.

[8] V odůvodnění je dále uvedeno, že přiznání či nepřiznání osobního příplatku při ustanovení na nové služební místo je v kompetenci příslušného služebního funkcionáře, na jeho přiznání není podle ust. § 122 zákona o služebním poměru právní nárok. Nelze tak vyvozovat porušení zákona v případě nepřiznání osobního příplatku při ustanovení na jiné služební místo s odlišnou náplní práce. Účelem osobního příplatku není okamžitá reakce na změny ve výkonnosti příslušníka, ale pouze na změny, které mají dlouhodobější charakter, což žalovaný opírá o komentář k zákonu o služebním poměru (Tomek P., Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem, ANAG 2012, str. 356). Žalobkyně se přihlásila do výběrového řízení a byla doporučena výběrovou komisí na obsazení místa komisaře Integrovaného operačního střediska, v rámci výběrového řízení bylo konstatováno, jakou má praxi a bylo jí sděleno, jaký bude mít služební příjem a byla informována, proč jí nebyl osobní příplatek zachován. Dále je v odůvodnění uvedeno, že z logiky věci vyplývá, že osobní příplatek přiznaný na předchozím zařazení byl přiznán za plnění úkolů v mimořádném rozsahu či kvalitě nad rámec běžného výkonu služby; jestliže byla policistka převedena na jinou součást, kde tyto původní úkoly a rovněž práci nad rámec běžného výkonu služby nevykonávala, je zřejmé, že tento příplatek za shora uváděné konkrétní a jasně formulované splnění podmínek již nemá opodstatnění.

[9] Dále je v odůvodnění uvedeno, že zařazení příslušnice je doloženo její služební zařazení, z logiky věci vyplývá, že pokud nepodala odvolání proti rozhodnutí, ani cestou služebního funkcionáře neřešila nevyplácení osobního příplatku pod dobu cca 3 let, tak byla srozuměna s nepřiznáním osobního příplatku a to ani posléze po přiznání osobního příplatku ve výši xxxx,- Kč, zákon nestanoví, že v případě ustanovení na jiné služební místo zaniká nárok na přiznaný osobní příplatek, avšak také nestanoví, že by měl být osobní příplatek zachován, že se žalobkyně účastnila výběrového řízení na místo v 7. tarifní třídě, a že ze strany žalobkyně nevzešla žádná vlastní aktivita nebo připomínka k výkonu služby. Dále je v odůvodnění uvedeno, že ohledně hodnocení námitky diskriminace se tato skutečnost nepotvrdila a nebyla ze strany příslušníka podložena žádnými indiciemi, kdy ze spisu vyplývá, že příslušník byl před nástupem na místo komisaře Integrovaného operačního střediska ve výkonu služby pouze na dopravní službě a neměl zkušenosti ani s operačním řízením, ani službou na základním útvaru. Ve výběrovém řízení s žalobkyní bylo několik dalších úspěšných uchazečů, kterým nebyl přiznán osobní příplatek, i když byli mužského pohlaví, skutečnost, zda se jedná o muže či ženu, není rozhodující, neboť na útvaru pracuje více jak třetina žen, rovněž z devíti vedoucích funkcí jsou 4 obsazeny ženami. Na základě výběrového řízení byl přiznán osobní příplatek jinému příslušníkovi z důvodu, že byl od 1.11.2008 do 1.4.2009 na dlouhodobé stáži na útvaru Integrovaného operačního střediska, kde se zapracoval, získal zkušenosti s operačním řízením a zvládl obsluhu informačních systémů, proto mu byl přiznán osobní příplatek. Na výběrovém řízení byla ustanovena společná výběrová komise pro 7. a 6. tarifní třídu, výběrového řízení se účastnilo více příslušníků, osobní příplatek byl některým navržen komisí přiznat a některým nepřiznat. V daném řízení se jednalo o dva příslušníky, kterým komise navrhla přiznat osobní příplatek a tři, kterým

nenavrhla. Komise rozhodovala na základě znalostí příslušníků, jejich předchozího zařazení, absolvování stáže na operačním středisku, a rozhodovala tak na základě konkrétních kritérií a nejednalo se tak o diskriminaci.

[10] V odůvodnění je dále k namítané podjatosti uvedeno, že zákon o služebním poměru neobsahuje úpravu podjatosti úředních osob, představuje speciální úpravu, na kterou nedopadá správní řád, což plyne z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23.1.2013, čj. 3 Ads 51/2012-52, a ze dne 31.10.2006, čj. 8 Ans 1/2006-141. Jediným subjektem s rozhodovací pravomocí je služební funkcionář, o podjatosti ve smyslu procesně významné skutečnosti lze uvažovat toliko ve vztahu k subjektu, který disponuje rozhodovací pravomocí. Žádná oprávněná úřední osoba, konkrétně plk. Mgr. P. M., v daném případě není subjektem s rozhodovací pravomocí.

[11] V odůvodnění je dále uvedeno, že ust. § 113 zákona o služebním poměru, ani ust. § 122 tohoto zákona, nepamatují na všechny právní situace, nelze jednoznačně dovodit, že by příslušný služební funkcionář musel zároveň vydat příslušné rozhodnutí ohledně zachování již přiznaného osobního příplatku. Mezera v zákoně a v aplikační praxi je tak znatelná, nicméně bez novelizace příslušného ustanovení není možné kontinuitu přiznaného osobního příplatku pokaždé zachovat.

[12] Rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 17.2.2009, číslo 1598/2009, byla žalobkyni zvýšen osobní příplatek na částku xxxxxxxxxx,- Kč měsíčně počínaje dnem 1.2.2009, která byla na služebním místě vrchní inspektor, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, náměstek ředitele kr. řed. pro vnější sl., odbor služby dopravní policie, oddělení dopravních nehod, skupina zpracování dopravních nehod. V odůvodnění je uvedeno, že jmenovaný plní služební úkoly v mimořádném rozsahu i nad rámec běžného výkonu služby, proto bylo rozhodnuto o zvýšení osobního příplatku.

[13] Rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 27.4.2009, číslo 2423/2009, byla žalobkyně odvolána ze služebního místa vrchní inspektor, a dnem 1.5.2009 ustanovena podle ust. § 23 zákona o služebním poměru na služební místo komisař, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Náměstek ředitele kr. řed. pro vnější sl., Integrované operační středisko, s místem služebního působení Praha; a zároveň jmenována do služební hodnosti komisař, a dále zařazena podle ust. § 116 zákona o služebním poměru do 7. tarifní třídy, do 3. tarifního stupně, podle ust. § 114 a 115 zákona o služebním poměru byl zvýšen základní tarif o 10%, podle ust. § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru byl určen zvláštní příplatek, a byl určen služební příjem celkem měsíčně sestávající se ze shora uvedených položek.

[14] Rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 30.11.2009, číslo 5282/2009, byl podle ust. § 122 zákona o služebním poměru žalobkyni přiznán dnem 1.12.2009 osobní příplatek ve výši xxxxxxxxxx,- Kč měsíčně, na služebním místě komisař, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Náměstek ředitele kr. řed. pro vnější sl., Integrované operační středisko. V odůvodnění je uvedeno, že jmenovaná plní služební úkoly v mimořádné kvalitě, o zapojení do činnosti IOS v krátké době zvládla všechny činnosti potřebné při operačním řízení hlídek a policistů v přímém výkonu služby.

[15] Z výsledku výběrového řízení ze dne 20.4.2009 je patrné, že některým policistům bylo navrženo přiznat osobní hodnocení, některým jej zachovat, některým nepřiznat.

[16] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[17] Podle ust. § 113 zákona o služebním poměru, ve znění účinném v rozhodné době: „*Služební příjem příslušníka tvoří:*

- a. základní tarif
- b. příplatek za vedení,
- c. příplatek za službu v zahraničí,
- d. zvláštní příplatek,
- e. osobní příplatek a
- f. odměna.“

[18] Podle ust. § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru: „*Osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno.*“

[19] Podle ust. § 209 zákona o služebním poměru: „*K zániku práva z důvodu, že nebylo ve stanovené lhůtě vykonáno, dochází jen v případech uvedených v § 42 odst. 4, § 99 odst. 3, § 186 odst. 9, § 190 odst. 1, § 192 odst. 2 a § 193 odst. 4; k zániku práva se přihlídně, i když není v řízení namítán.*“

[20] V dané věci soud nemůže souhlasit s právním hodnocením důvodnosti žádosti uplatněného nároku na doplacení osobního příplatku. V této souvislosti je nutné uvést, že osobní příplatek je součástí služebního příjmu, který se neváže k výkonu nějaké funkce či její případné typové či individualizované náročnosti, která vyplývá z výkonu této funkce či služebního zařazení – tato specifika mohou být promítnuta do přiznání tzv. zvláštního příplatku podle ust. § 120 zákona o služebním poměru. Naproti tomu osobní příplatek podle ust. § 122 zákona o služebním poměru se váže na osobu příslušníka jako takovou, resp. na výkon služby prováděný touto osobou, nikoliv na jeho služební zařazení či typový výkon některých činností. Proto takový nárok nezaniká sám o sobě při převedení příslušníka na jiné služební místo; pokud k tomu má dojít (což je vždy úvaha příslušného služebního funkcionáře), musí k tomu dojít cestou řádného rozhodnutí (srov. ust. § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru). Pokud takové rozhodnutí není vydáno, nárok stále existuje, nezanikl ze zákona, ani jeho případným nevykonáváním (srov. ust. § 206 zákona o služebním poměru), a musí tak na něj být pohlíženo. Ke stejnému závěru dospěl i žalobkyní uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2015, čj. 6 As 171/2014-46, na jehož právní závěr v tomto směru soud odkazuje a s nímž souhlasí.

[21] Lze tak uzavřít, že pokud napadené správní rozhodnutí vycházelo z toho, že takový nárok žalobkyně zanikl jmenováním do jiné služební hodnosti a přeřazením na jiné služební místo, kde vykonávala jiné služební úkony, jedná se o právní názor, který nemá oporu v zákoně a z tohoto důvodu je nutné napadené správní rozhodnutí zrušit pro nezákonnost. V této souvislosti soud uvádí, že rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 27.4.2009, kterým byla žalobkyně odvolána z jednoho služebního místa a ustanovena na jiné služební místo, nepovažuje za rozhodnutí, kterým by jí byl odňat osobní příplatek ve smyslu ust. § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť ve výroku tohoto rozhodnutí nic takového stanoveno není,

toto rozhodnutí jí žádný osobní příplatek ani neodnímá, ani jej nesnižuje. Je tak nutné vyjít z toho, že rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 17.2.2009, kterým byl žalobkyni přiznán osobní příplatek, tak nebylo tímto rozhodnutím nijak dotčeno, neboť nic takového z něj nevyplývá. Ačkoliv toto rozhodnutí uvedlo služební příjem celkem (bez započteného osobního příplatku), samo o sobě tento příplatek neodňalo. Proto k zániku nároku žalobkyně tímto rozhodnutím nemohlo nijak dojít a nárok na osobní příplatek jí tak zůstal nedotčen ve smyslu jí již jednou osobního příplatku přiznaného.

[22] Pokud je v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmíněno, že žalobkyně se proti takovému rozhodnutí neodvolala, čímž jej měla akceptovat, pak je nutné uvést, že žalobkyně se neměla do čeho odvolávat. Pokud s rozhodnutím souhlasila, tak jej akceptovala, to však nic nemění na tom, že nebylo rozhodnuto o odnětí jejího osobního příplatku, proto neměla důvod se proti takovému rozhodnutí odvolávat. Jak bylo shora uvedeno, právo na výplatu tohoto příplatku nezaniká jeho nevykonáním, ale až rozhodnutím o jeho odnětí nebo snížení, a k tomu nedošlo.

[23] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný právním názorem soudu vázán (ust. § 78 odst. 1, 4, 5 s.ř.s.).

[24] Závazný právní názor podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je tak uveden shora a to je důvod, proč bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

[25] Vzhledem k dalším žalobním bodům i k povaze příslušného správního rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, se k nim soud rovněž vyjádří. V této souvislosti však soud uvádí, že se jedná již o další argumentaci, která vyčerpává předmět řízení, která však již nemůže mít povahu závazného právního názoru podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s., neboť to nebyl důvod pro zrušení napadeného správního rozhodnutí.

[26] Podle názoru soudu další část žádostí uplatněného nároku, tedy osobního příplatku po nabytí právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí služebního funkcionáře od 1.12.2009, již tímto způsobem hodnotit nelze, neboť rozhodnutím služebního funkcionáře o přiznání osobního příplatku ze dne 30.11.2009 došlo ke změně výše tohoto příplatku, a tím tak ke změně rozhodnutí o osobním příplatku ve smyslu ust. § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru, a pokud se žalobkyně nebránila této změně odvoláním, rozhodnutí nabylo právní moci a vykonatelnosti, a osobní příplatek jí byl snížen na částku xxxxxx,- Kč měsíčně. Je tomu tak z toho důvodu, že osobní příplatek podle ust. § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru je pouze jeden a jako takový nárok jej je nutné chápat – příslušník nemůže mít více osobních příplatků v jedno časové období. Proto pokud bylo rozhodnuto o přiznání osobního příplatku v jiné výši (zde nižší, než původně přiznané), došlo k rozhodnutí o změně výše tohoto příplatku ve smyslu ust. § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru, a tím tak ke změně výše přiznaného nároku původním rozhodnutím ze dne 17.2.2009.

[27] Další žalobní námitky soud nepovažuje za důvodné – ohledně hodnocení námitky diskriminace je v odůvodnění uvedeno, proč a z jakého důvodu byl některým příslušníkům osobní příplatek přiznán, a proč nikoliv, přičemž toto hodnocení žádné znaky svévole nevykazuje a je založeno na konkrétních okolnostech ve vztahu ke konkrétním osobám a výkonu jejich služebních povinností. Pokud žalobkyně namítá, že ve spise nejsou pro takový závěr založeny podklady, pak je nutné uvést, že její námitka je prozatím velmi obecná – žalobkyně v podané žalobě pouze uvádí, že tato námitka nebyla hodnocena, podle názoru

soudu hodnocena byla, přičemž žalobkyně neuvádí, v čem by takové hodnocení bylo nezákonné či jak takový závěr zpochybňuje. V této souvislosti soud uvádí, že pochopitelně při tomto hodnocení je vždy mít na zřeteli ust. § 180 odst. 3 zákona o služebním poměru, na druhou stranu však při určitém hodnocení, které v odůvodnění konkrétně provedeno bylo, v řízení před soudem žalobkyně musí uvést svou nesouhlas s takto konkrétním hodnocením, což se nestalo.

[28] Soud dále uvádí, že nepovažuje za důvodnou námitku, že nebyl řádně zhodnocen návrh žalobkyně na spojení řízení – takový procesní postup je na úvaze služebního funkcionáře, a pokud ten dospěl k závěru, že o žádosti žalobkyně rozhodne jedním rozhodnutím a nebude řízení spojovat s řízením jiným, je podle názoru soudu takový závěr legitimní.

[29] Ohledně hodnocení námítky podjatosti a vedení spisu je nutné uvést, že zákon o služebním poměru sám o sobě tyto procesní náležitosti a postup řízení sám nijak neupravuje, přičemž ani podpůrně neodkazuje na správní řád. Na druhou stranu správní řád, jako právní norma pozdější, než zákon o služebním poměru, svým pojetím (srov. zejm. ust. § 180 správního řádu) a univerzalitou použití základních zásad vnáší i do jiných řízení. Vztah a vůbec pojetí této úpravy hodnotil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, který zmiňuje žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to ze dne 23.1.2013, čj. 3 Ads 51/2012-52, na něž soud odkazuje. V odůvodnění tohoto rozsudku je mj. uveden právní názor, že „...je třeba připomenout, že služební zákon neobsahuje úpravu problematiky podjatosti úředních osob a v oblasti řízení ve služebních věcech představuje vůči správnímu řádu speciální úpravu, na kterou obecná zákonná úprava dle zákona č. 500/2004 Sb. („správní řád“) nedopadá (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2006, č. j. 8 Ans 1/2006 - 141). Na základě zákonného zmocnění byla poradní komise ministra financí zřízena rozkazem ministra financí ze dne 5. 1. 2007, č. 1/2007 a právě tímto rozkazem byly teprve určeny zásady její činnosti. Důvody podjatosti byly speciálně upraveny v čl. 5 bodu 4 uvedené směrnice, byť způsobem zjevně inspirovaným úpravou v § 14 odst. 1 správního řádu: „(k)aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“Problematikou „systémové podjatosti“ (být ve vztahu k úředním osobám na úrovni územního samosprávného celku) se zabýval naposledy Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 19/2010 - 106, jehož výrok zní: „Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti pracovníka správního orgánu dle § 9 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), jeho zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být jeho postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“Rozšířený senát se přiklonil k potřebě nalézt takové řešení, které na jedné straně zohlední „systémové riziko podjatosti“ vyplývající z nějaké formy zaměstnaneckého poměru, samo o sobě představující potenciální nebezpečí pro nestrannost rozhodování (správních) orgánů, avšak na druhé straně vezme v úvahu, že zdaleka ne ve všech případech se toto nebezpečí vskutku projeví. Rozšířený senát proto dospěl k závěru, že v případech, kdy rozhoduje úředník ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká (konkrétního úřadu), není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji „systémovou podjatost“, avšak je u něho dáno „systémové riziko pokračování podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů

územního samosprávného celku nijak nedotýkají. Ani na úrovni samosprávného celku, kde se lokální zájmy s využitím zvýšené vzájemné personální znalosti mohou manifestovat zásadně bezprostředněji a účinněji, tedy nestačí pouhá pracovněprávní náležitost úředníka k úřadu jako důvod jeho podjatosti, aniž by existovaly další konkrétní důvody pro závěr o jeho poměru k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům nebo o zájmu na určitém výsledku řízení. Na úrovni ústředního orgánu státní správy takovou personální a zájmovou blízkost předpokládat nelze, a proto uvedený princip může být aplikován jen v modifikované restriktivní podobě. Navíc členové senátu poradní komise ministra sice mohou představovat úřední osoby, podílející se na výkonu určitých správních činností, avšak nejsou nadány vlastní rozhodovací pravomocí. Doporučení poradní komise není pro nikoho závazné a nic nemění na pravomoci a odpovědnosti samotného ministra. Aspekt osobní angažovanosti úředních osob na řešení individuální problematiky je zde, v důsledku širší činnosti ústředního orgánu státní správy, zásadním způsobem potlačen, takže by musel být dokazován jednoznačnými závažnými skutečnostmi, které ovšem stěžovatel nikdy neuvedl. Pouhý obecný odkaz na příslušnost členů poradní komise k Celní správě takovou skutečností rozhodně být nemůže z řady důvodů, zčásti uvedených shora a například i proto, že neexistuje personální a zájmová identita Celní správy a rozhodujícího subjektu (ministr, ministerstvo financí) a do popředí tak vystupuje spíš prvek kompetentní odborné znalosti důležitých aspektů řešené problematiky.

Městský soud v napadeném rozsudku předběžné projednání rozkladu proti rozhodnutí ministra I tříčlenným senátem poradní komise nepřehlédl, přičemž zdůraznil jeho doporučující charakter a zároveň také to, že jediným subjektem s rozhodovací pravomocí je ministr (§ 194 zákona o služebním poměru). Explicitně se nepochybně s námitkou „procesního pochybení žalovaného“ v tomto smyslu nevypořádal. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že se nejedná o skutečnost zásadní, neboť vůbec námitka podjatosti senátu poradní komise ministra, natož pak komise jako celku, v řízení dle části třetí s. ř. s. postrádá relevantní význam. O podjatosti ve smyslu procesně významné skutečnosti lze uvažovat ve vztahu k subjektu, který disponuje rozhodovací pravomocí. Objektivita doporučení poradního orgánu má v dané věci význam především pro rozhodující subjekt, který nese svou vlastní procesní odpovědnost za to, jaké podklady si opatří pro rozhodnutí. Objektem přezkoumání (§ 65 odst. 1, § 102 s. ř. s.) je také rozhodnutí takového subjektu, nikoli doporučení poradní komise. Podíl poradní komise na takovém rozhodnutí představuje v daném směru takřka bezvýznamnou skutečnost, neboť za jakékoli její doporučení se rozhodující subjekt nemůže skrývat.“.

[30] Tento právní názor je podle názoru soudu možné vztáhnout i na takto posuzovanou věc – z obsahu správního spisu je patrné, že příslušné rozhodnutí jako služební funkcionář nevydávala ta osoba, u níž uplatňovala žalobkyně námitku podjatosti – na tomto závěru je založeno i hodnocení této námitky v odvolacím řízení. Soud s takovým hodnocením souhlasí a nevidí důvod, proč by se měl od shora uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu odklonit.

[31] Pokud žalobkyně namítala, že spis není veden podle správního řádu, je nutné uvést, že podle názoru soudu je v odůvodnění dostatečně uvedeno, proč tomu tak není, když úprava vedení spisu je komplexně upravena jiným právním předpisem. Soud s takovým závěrem souhlasí.

[32] Ohledně vypořádání případné námitky promlčení nároku, kterou žalobkyně v žalobě rovněž vznesla, soud uvádí, že takovou žalobní námitku má prozatím za předčasnou – rozhodovací důvod napadeného správního rozhodnutí byl zjevně odlišný a prozatím se

promlčení nároku či jeho opětuujících se plnění právně neposuzovalo. Proto se k této žalobní námitce prozatím nelze vyjádřit.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu tuto náhradu přiznal. Výše náhrady je tvořena zaplaceným soudním poplatkem (3.000,- Kč), a odměnou za zastupování advokátem, které je tvořena 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč a 3 režijními paušály po 300,- Kč (převzetí věci, sepsí žaloby, a účast na ústním jednání dne 13. dubna 2017). Konkrétní výpočet nákladu řízení je následující: odměna – 3.100,-Kč x 3, režijní paušál - 300,- Kč x 3, náhrada za promeškaný čas za 8 půlhodin po 100,- Kč x 8, cestovné - 1.236,- Kč (cesta ze sídla advokáta k soudu a zpět – Písek – Praha a zpět, 115 km jedna cesta, celkem 230 km, osobní automobil Škoda Octavia RZ ..., průměrná spotřeba motorové nafty 5 litrů na 100 km, cena 29.50 Kč za litr, opotřebení 3,90 Kč za km), soudní poplatek – 3.000,- Kč. Celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH: 15.236,- Kč. Pro úplnost soud uvádí, že nepřiznal odměnu za právní úkon přípravy k ústnímu jednání, neboť takový úkon nepovažuje za samostatně uplatnitelný, když je již konzumován účastí u ústního jednání.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. dubna 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pechočová